

var begyndt paa at søge efter et Fartøj, saa kom Krigen og lagde Hindringer i Vejen for dette Forsøg, og Bevillingen er altsaa ikke blevet udnyttet, men naar bedre Forhold indtræder, kan man vende tilbage til denne Sag, som forhaabentlig vil være af Betydning. Endelig er der Fiskeriforsøgene, som begyndte med Tjalfe-Ekspeditionen i 1908—09 og fortsattes med Fangst af Laks og Torsk blandt andet, Opøvning af Grønlænderne i Fangst med europæiske Redskaber og Forsøg med disse Produkters Behandling og Hjemsendelse. Der er ingen Tvivl om, at dette Fiskeri har været til betydelig Støtte for Grønlænderne, navnlig med Hensyn til at skaffe Udkommet til den Del af Befolkningen, som man tidligere med en vis Foragtelig-hed kaldte „Pjaltene“, de, som ikke var i Stand til at drive Kajakfangst efter Sæl; de har haft stor Nytte deraf. Alle disse Forsøg, som jeg har omtalt, drives for den Fællesfonds Regning, som omhandles i § 12 i Loven af 1908. Ærede Medlemmer har omtalt et Par Koloniseringsplaner. Jeg skal kun nævne, at Orlis Plan om at overføre Grønlændere fra Vest til Østkysten er særdeles interessant. Den er udarbejdet i nøje Forstaaelse med Styrelsen, som har ønsket, at det store Arbejde, Hr. Orlig har nedlagt heri, ogsaa skulde komme ud, og derfor har tilskyn-det det grønlandske Selskab til at udgive det. Men for Øjeblikket er Forholdet dette, at de Erhvervsmuligheder, der er paa Vestkysten, lægger Beslag paa Arbejdet og forhaabentlig ogsaa vil skaffe Erhverv for de Grønlændere, som findes der. Men Planen er nu kendt, og forhaabentlig kan der komme Tider, hvor man kan arbejde med den ogsaa.

Jeg skal derefter vende mig til de Spørgsmaal, som vedrører, hvad jeg kaldte det nye Indenrigsministerium, det, der er skabt af Krigsforholdene, et Ministerium, som jo allerede snart er gammelt og desværre har Udsigt til at leve endnu ikke saa kort. De Bemærkninger, som er fremsatte af forskellige Medlemmer, vedrørende Revision af de gældende Love, Dyrtidsloven og Loven om Skibsfartsbidraget, skal jeg lade ligge til den Lejlighed, hvor en Drøftelse deraf naturligt finder Sted, nemlig naar Revisionsforslagene fremsættes. Forberedelsen af disse vil lægge Beslag paa Indenrigsministeriets Kræfter i overmaade høj Grad. Samtidig melder sig en Række af de vigtigste Forsynings- og Prisspørgsmaal, som stadig kræver nyt Arbejde, nye Overvejelser, nye

Metoder, nye Afgørelser, og jeg haaber derfor, at man vil holde Indenrigsministeriet til gode, om det i disse Maaneder nodes til at beskæftige sig saa godt som udelukkende med disse Spørgsmaal, og at man ikke vil forlange, at dets haardt anspændte Personale samtidig skal tage sig af alle mulige andre Opgaver. Disse Spørgsmaals heldige Løsning er jo af den yderste Vigtighed for Samfundet. Jeg skal nævne, at der, naar nu Boligkommissionen er nedsat, forhaabentlig kort efter Nytaar kommer til at foreligge en Række Opgaver for Indenrigsministeriet at ordne efter denne Kommissions Forslag. Kulspørgsmaalet kræver stadig nye Overvejelser. I den sidste Tid presser det som af ærede Medlemmer nævnt paa med at faa en Ordning, for at ikke Kartofflerne skal stige for højt i Pris. Sukkerordningen i Aar og næste Aar og i Forbindelse dermed det kommende Aars Kornforsyning og Kornprispolitik, alt vil kræve en Række af Møder og Overvejelser, saaledes at Indenrigsministeriets store Sal, som tidligere henlaa forholdsvis stille og død, ikke risikerer at være ubefolket i de kommende Maaneder.

Om Sukkerspørgsmaalet skal jeg kun fremsætte nogle ganske faa Bemærkninger allerede nu. Det har været et overmaade stort Gode for Befolkningen, at den har kunnet faa rigeligt af dette Næringsmiddel, som har været det billigste af alle danske Næringsmidler og er det billigste Næringsmiddel overhovedet, som nogen europæisk Stat har kunnet fremvise. Men den kortvarige Standsning i Udleveringen af hvidt Sukker, som fandt Sted for kort Tid siden, var et Varsko om, at visse Vanskeligheder kunde melde sig. Denne Standsning viste sig jo i øvrigt at betyde saa godt som intet. Et Par Dages Anskrig hist og her, og saa blev det roligt, og derfor kan disse faa Dages Klager og Jammerskrig over, at man ikke kunde faa hvidt Sukker paa Restaurationerne, og at man var udsat for at maatte bruge Puddersukker paa sin Grød, neppe paakalde stor Alvor; sammenlignet med de Mangler, som andre Steder er til Stede, var dette slet ingenting. Hvad Sukkerspørgsmaalet betyder, behøver man iøvrigt ikke at gaa til de krigsførende Magter for at se, men man kan se det i Sverige, hvor man for Tiden har maattet foretage en Regulering, der gaar ud paa, at der kun skal sikres 1 kg Sukker om Maaneden til hver svensk Person. Sammenlignet med, hvad man nu bruger